Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламации неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністрации „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 166. Пятниця 26 Липня (7 Серпня) 1891. Рôкъ I.

Кріспі о Франціи и Ватиканѣ.

Анґлійскій журналъ „Contemporary Review“ заповѣвъ бувъ недавно тому, що помѣстить статью Кріспіого о Франціи и Ватиканѣ зъ его пôдписомъ. Статья та появила ся теперь, а Кріспі признає ся, що вôнъ вже давнѣйше помѣстивъ бувъ въ тôмъ самôмъ журналѣ статью зъ пôдписомъ „Италіяньскій мужь державный“, котра то статья свого часу наробила була не мало шуму. Въ найновѣйшôй статьи доказує Кріспі, що противники єдности Италіи хотѣли бы завести въ Италіи републику а Ватиканъ сподѣває ся такожъ. що въ сѣй дорозѣ може папа зновъ вôдзыскати свою власть свѣтску. Самъ папа — каже Кріспі — стоить зъ далека вôдъ сихъ „пôдземныхъ махінацій“. Дальше оповѣдає Кріспі:

Пôдъ конець мая 1887 року робивъ оденъ славный игуменъ пропозицію, що вôнъ буде посередничити межи Львомъ XIII а италіяньскимъ правительствомъ, щобы довести до якогось modus vivendi, котрый бы забезпечивъ власну любовъ однои а права другои стороны, — але Єзуити вмѣшали ся въ ту справу и недопустили до порозумѣня. Оденъ высокій достойникъ церковный довѣдавшись о тыхъ переговорахъ, писавъ зъ Парижа до Папы, що правительство францускои републики не радо видѣло бы помиренє офіціяльнои Италіи зъ апостольскимъ престоломъ, доки истнує тридержавный союзъ. Вôнъ додавъ, що було бы нерозумно дразнити Францію, котра при першôй нагодѣ порушить римску справу передъ державами, „щобы она була остаточно и вôдповѣдно бажанямъ папы залагоджена“. Дня 14 серпня 1887 р., писавъ той самъ пралатъ до кардинала Рамполѣ, щобы его повѣдомити, що вѣсть о якôмсь порозумѣню межи папою а италіяньскимъ правительствомъ зробила въ Парижи „дуже прикре вражѣнє“ и вôнъ радивъ папскому сакретареви, щобы перервати переговоры. Кріспі подає слѣдуючій уступъ зъ листу, котрый мавъ диктувати францускій міністеръ.

„Сполученє Италіи не єсть нѣчого инного, якъ лишь анахронізмъ. Племена не суть собѣ ворожѣ, невдоволенє панує въ рôзныхъ сторонахъ пôвострова и хиба лишь одна конфедерація можлива. Франція и апостольскій престолъ можуть сполучити ся, щобы усунути той шкôдливый елементъ, дозваляючи племенамъ уконституовати ся яко автономнѣ державы, вôдповѣдно ихъ змаганямъ, интерссамъ и ґеоґрафічному положеню. Папа мôгъ бы дôстати одну державу въ серединѣ Италіи и въ лѣпшôмъ устрою якъ давнѣйше. Франція готова на першій знакъ дѣлати, розумѣє ся, наколибъ апостольскій престолъ схотѣвъ зъ нами сполучити ся, зôрвати зъ Италією и покинути Римъ, щобы дати можнôсть порушити римске пытанє“.

Кріспі каже. що той достойникъ церковный оклеветавъ Францію, пôдсуваючи ѣй такѣ пляны; але такѣ идеѣ не новѣ въ Франціи: они проявлялись вже за Тієрса, коли вôнъ 22 липня 1871 р. обговорюючи петиціи епископôвъ о вôдбудованю свѣтскои власти папы, назвавъ науку о національности дитинячою и небезпечною. Въ вереснѣ 1870 р. выйшла гадка, щобы папа выѣхавъ зъ Риму а правительство французске обѣцювало приймити его до Франціи. По вôдкрытю памятника Джордана Бруна розôслано письмо до всѣхъ католицкихъ державъ, въ котрôмъ сказано було, що папѣ вже годѣ оставатись въ Римѣ. Проєктъ выѣзду папы зъ Риму пôдпирали не италіяньскѣ кардиналы и кôлька италіяньскихъ а папа Левъ XIII лишь длятого не мôгъ зважити ся, бо не знавъ, чи буде мôгъ назадъ вернути. Жадне правительство не брало окружникъ Рамполѣ на серіо, лишь одно правительство французске, але папа не мавъ вôдваги послухати его радъ. Коли кард. Лявіжері порозумѣвъ ся зъ Ватиканомъ, поѣхавъ до Франціи, щобы тамъ наклонити духовеньство до пôдпираня републики. Монархічно успособленѣ епископы спротивились тому и приѣхали до Риму, щобы зробити папѣ представленє. Пôзнѣйше, кôлька мѣсяцѣвъ тому назадъ, прийшовъ оденъ добре знаный епископъ зъ письмомъ вôдъ ґр. Парижа до папы и принѣсъ ему меморандумъ, въ котрôмъ вôнъ (епископъ) наводячи розмову зъ міністромъ свого краю ганьбивъ правительство французске за его поступованє и робивъ ему закиды, що оно дає небезпечну раду Ватиканови.

О тридержавнôмъ союзѣ каже Кріспі, що той союзъ не его дѣломъ; вôнъ его заставъ и мусѣвъ зъ нимъ числити ся. Тридержавный союзъ не бувъ небезпечный для мира а противно, не допустивъ до вôйны. Италія незачѣпить нѣколи Франціи а колибъ Франція була такъ само успособлена супротивъ Италіи, то вôйна межи обома сими народами не була бы нѣколи можлива. Дальше каже Кріспі:

Въ теперѣшну пору єсть одно лишь поважне пытанє межи Францією а Италією, а то пытанє папске. Совѣстне выконуванє закона зъ 13 мая 1871 италіяньскимъ правительствомъ черезъ 20 лѣтъ єстъ доказомъ, що папа має повну ґарантію на выконуванє своєи духовнои власти. Его поваги нѣхто не нарушує анѣ не оспорює.

На безустаннѣ напасти французскои прасы на Италію и на раду, щобы Италія выступила зъ тридержавного союза, вôдповѣдає Кріспі:

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше.)

III.

Житє слобôдске.

Що то була Боровина? Слобода, що мала повстати. Але очевидно обдумано назву згоры на тôй пôдставѣ, що де єсть назва, тамъ мусить бути и рѣчь. Впередъ ще польскѣ часописи а навѣть и анґлійскѣ, що выходили въ Новôмъ-Йорку, Чікаґо, Буфальо, Детроа, Мільвокі, Денверъ, Калюметъ, словомъ всюды, где можна почути польску бесѣду, голосили цѣлому свѣтови взагалѣ, а польскимъ слободянамъ окремо, що хто бы зъ нихъ хотѣвъ бути здоровый, богатый и щасливый, ѣсти добре, жити довго, а по смерти певно дôстатись до царства небесного, той нехай пише ся на пайку въ земскôмъ раю, т. є. въ Боровинѣ. Оголошеня казали, що Арканзасъ, въ котрôмъ має повстати Боровина, єсть еще пустымъ краємъ, але найздоровѣйшимъ въ свѣтѣ. Вправдѣ въ мѣсточку Мемфісъ, що лежитъ на самôй граници, зъ тамтои стороны Місісіпі, все панує жовта пропасниця, але пôсля оголошень анѣ жовта анѣ жадна инша пропасниця не зможе переплисти такои рѣки, якъ Місісіпі. На горѣшнôмъ березѣ рѣки Арканзасъ нема єи ще тому, бо сусѣди Индіяне Чактасъ здерли бы зъ неи скальпъ безъ милосердя. Пропасниця дрожить на видъ червонои шкôры. И такъ слободяне въ Боровинѣ будуть мешкати межи пропасницею вôдъ всходу, а червоношкôрыми вôдъ заходу, въ пасмѣ зовсѣмъ неутральнôмъ. Се пасмо землѣ має тому передъ собою таку будучнôсть, що за якихъ тысячь лѣтъ буде Боровина певно мати зô два міліоны мешканцѣвъ, а земля, котру нинѣ платить ся по пôвтора доляра за акръ, пôде пайками на продажь менше-бôльше по тысячь талярôвъ за квадратовый локоть.

Такимъ обѣтницямъ и выглядамъ на будуче трудно було оперти ся. Тымъ, котрымъ бы не подобало ся сусѣдство Чактасôвъ, оголошеня запевняли, що се хоробре племя чує особлившу симпатію якъ разъ до Поляковъ, тому сподѣвати ся можна якъ найчемнѣйшихъ вôдносинъ. Впрочѣмъ звѣстно, що где черезъ лѣсы и степы перейде желѣзниця и стовпы телеґрафічнѣ въ видѣ хрестôвъ, тамъ тѣ хресты стають небавомъ знаменами, що стоять на могилахъ индійскихъ. А що землю пôдъ Боровиною набула желѣзниця, то тамъ Индіяне вже небавомъ щезнуть.

Землю набуто справдѣ вôдъ желѣзницѣ, а се запевняло слободѣ звязь зô свѣтомъ, вôдбытъ для продуктôвъ и будучій розвôй. Хочь оголошеня забули додати, що ся желѣзниця була що йно проєктована и що якъ разъ продажь секцій, якѣ правительство надавало желѣзницямъ въ пустыхъ краяхъ, мала запевнити, а радше доповнити фондъ, потрѣбный на будову; але таке забутє можна легко простити при такъ зложенôмъ бізнесѣ. Впрочôмъ для Боровины бувъ ще и въ тôмъ клопôтъ, що слобода замѣсть находитись на лініи дороги, лежала въ глухôй пустыни, до котрои треба було дôставатись зъ великимъ трудомъ возами.

Зъ такого забутя могли выйти рôжнѣ клопоты, але клопоты лише на якійсь часъ, поки зелѣзницѣ не заложать. Впрочôмъ звѣстно, що оголошень въ тôмъ краю не можна брати дословно, бо якъ кожда рослина, пересаджена на американьскій ґрунтъ, зросте певно буйно, але коштомъ овочѣвъ, такъ и рекляма въ американьскихъ часописяхъ такъ розростає ся, що часомъ трудно зерно правды найти въ реторичнôй половѣ. Однакожь вôдложивши на бôкъ всьо, що въ оголошеняхъ треба було уважати за такъ званый гумбуґъ, можна було ще думати, що ся слобода не буде зовсѣмъ

Италія домагає ся забезпеченя, що Франція не вырушить колись въ походъ на Римъ, або не выведе рымского пытаня передъ судъ державъ европейскихъ. Франція єсть того погляду, що она має той привилей, стерегти апостольскій престолъ: Коли отже та причина подозрѣня и недовѣряня буде усунена, то може буде и нагода поговорити о томъ, чи Италія має вôдступити вôдъ союза, котрый хоронить єи завсѣгды вôдъ чужихъ розказôвъ. До той же поры єсть обовязкомъ Италіи крѣпити ся и нѣхто не має права, казати їй, якъ и що она має робити. Погроза, що Римъ вôдбере ся Италіи и вôддасть ся папѣ, єсть такъ само тяжкою оскорбою, якъ колибъ дѣйстно чужа армія заняла мѣсто.

Наконецъ радить Кріспі папѣ, щобы вôнъ погодивъ ся зъ довершеными фактами, помиривъ ся зъ Италією и покинувъ вôдокремлене, въ яке самъ себе поставивъ.

Доказы зъ минувшости и теперѣшности.

(Конецъ.)

Духъ обрусительной пропаґанды обхопивъ нетôлько просвѣтно-науковѝ товариства и институты, якъ „Народный Домъ", „Гал. Рус. Матица", „Ставропигійскій Институтъ", „Общество им. Качковского", не допускаючи нѣгде Русинôвъ-народовцѣвъ але найшовъ ще важнѝ огнища новѝ якъ „Академическій Кружокъ", „Русское Касино" и „Рольнично-кредитное Заведеніе" и опанувавъ и политичне житє галицкихъ Русинôвъ зъ пôдмогою политичного товариства „Русская Рада". Русины-народовцѣ выпертѝ зъ товариствъ и институцій. заоснованыхъ патріотами 1848 р. грошемъ руского народу, стали орґанізуватись окремо, щобы плекати розвитокъ руской народности, мовы и літературы. Такъ повстали товариства „Руска Бесѣда" зъ рускимъ народнымъ театромъ, „Просвѣта", „Тов. им. Шевченка", „Тов. руске педаґоґичне" зъ институтомъ св. Миколая, „Народна Рада". На пôдмогу обрусителямъ служили часописи и журналы „Слово", „Науковый Сборникъ", „Наука", изданія общ. Качковского, „Проломъ" (Новый Проломъ-Червоная и Галицкая Русь), „Русское Слово", „Страхопудъ зъ Бесѣдою", „Русская Правда", проти котрыхъ Русины-народовцѣ поставили часописи и виданя „Правду", „Дѣло", „Батьковщину", виданя „Просвѣты" и ин. Старенькѝ патріоты-народовцѣ, котрѝ ще въ 1848-ихъ рокахъ були основателями такихъ институтôвъ и товариствъ, якъ „Народный Домъ", „Гал. Рус. Матица", именно нок. Степанъ Качала, Осипъ Заячкôвскій и ин. заходили ся, щобъ тамъ вôдкрыти приступъ и для молодшихъ народовцѣвъ, одначе всѣ тѝ заходы примиреня розбивали ся о эксклюзивность „старыхъ", що стояли пôдъ вплывомъ Поґодинской кольоніи. Процесъ Ольги Грабаръ, а радше Адольфа Добрянского, Наумовича, Площанского, Маркова и ин. вôдкрывъ завѣсу, за котрою сѝ проводирѣ вели своє ремесло мѣжь рускимъ народомъ.

Почали ся опôсля новѝ заходы помиреня „старыхъ" и „молодыхъ" бодай на поли політичнôмъ, при выборахъ и въ соймовôй роботѣ, одначе кôльколѣтна политика такъ званои „солідарности" стала певнымъ доказомъ, що прихильники обрусительной політики консеквентно идуть до вытиченой меты и вживаютъ пословъ-народовцѣвъ лише до замаскованя своихъ поганыхъ змаганъ и до змôцненя своихъ силъ. Такъ дальше не могло бути, коли Русины не мали зречи ся правъ до самостôйного розвитку національно-політичного и культурного руского народу, такъ дальше не можна було ити одною дорогою зъ москвофільскими послами и памятний днѣ 25 и 26 падолиста 1890 року довели до того, що пôсля зазначеня ясной проґрамы п. Романчука именемъ Русинôвъ, п. Антоневичь вôдкрывъ явно тенденціи обрусителѣвъ. Спершу орґанъ обрусителѣвъ кинувъ ся зъ питомымъ ему оружієм на творцѣвъ „новой эры" одначе небавомъ надумались обруситель скинути маску, котрою доси закрывались, нѣбы то они тôльки не хотять фонетики, украинщины и т. ин. Двацятьлѣтне истнованє студентского товариства „Академическій Кружокъ", зложеного переважно зъ выхованцѣвъ бурсъ „Народного Дома" и „Ставроп. Института" а розплодженого по провінціи москвофільского нарыбку, постановила „Поґодинская кольонія Галичско-руская" зробити манїфестацію обрусительной пропаґанды, маніфестацією національной єдности „рускихъ Галичанъ" зъ Москалями, протестомъ проти національной самостôйности Украины-Руси, вызнаваной Русинами-народовцями. (Про сю маніфестацію мы свого часу писали. — *Ред.*) Орґанъ обрусителѣвъ пише про се торжество: „Начиная новую эру, ея отцы съ патосомъ провозглашали: теперь знаемъ, хто мы. Нынѣ показуется, что изреченіе имѣло значеніе и для противниковъ новой эры ибо пп. Романчукъ и единомышленники указали намъ: „кто мы". Въ томъ отношеніи новая эра сдѣлала русскости въ Галичинѣ великую прислугу, такъ якъ нехотячи поставила русскій вопросъ на такомъ становищѣ, на якомъ слѣдовало его еще въ 1848 р. поставити. Лучшимъ свѣдительемъ того служитъ ювилей „Акад. Кружка". Такъ орґанъ обрусителѣвъ явно высказавъ свои думки, якъ треба було въ 1848 р. поставити „русскій вопросъ", не хоче тôльки признати ся, що заявленємъ п. Романчука були п. Антоневичь и єго однодумцѣ примушенѝ вôдкрыти маску.

А вжежь роковый день нещасной битвы пôдъ Королевымъ Градцемъ—пише „Правда" давъ нагоду „Галицкой Руси" въ Ч. 64. до єнунціяціи, котра поставила рѣчь зовсѣмъ ясно и недвозначно. „Для нашей Галичины, пише орґанъ обрусителѣвъ, имѣло то міровое событіе также не малые послѣдствія. Наши передовые люде поняли знаменіе времени и тогды появился въ „Словѣ" извѣстный манифестъ, опредѣлившій принадлежность галицко-русского народа и его историческо-народную проґраму."

Такъ отже, кôнчить „Правда", скинула „Поґодинская кольонія Галичско-руская" маску, перестала фарисействувати, що нѣбы то она тôлько не хоче фонетики, украинщины, а лише якого галицко-руского языка, покинула сей выкрутъ, що нѣбы и она стоить на проґрамѣ руской зъ 1848 р. и не хоче, щобъ истнованє Русинôвъ и ихъ льояльность для церкви и державы датували ся вôдъ 25 падолиста 1890, а явно сказала, що єи идея и проґрама „одинъ русскій народъ отъ Карпатъ по Камчатку".

Ото маємо найлѣпшій доказы зъ сеи коротенькои исторіи нашого москвофільства зъ минувшости и теперѣшности, чи такихъ людей можна приєднати для спôльной роботы около пôддвигненя нашого народу. Хто надъ ними добре подумає, самъ знайде вôдповѣдь и зрозумѣє якъ має поступати.

Переглядъ політичный.

„Politik" доносить, що въ Празѣ очѣкують 6. Вел. Цѣсаря напевно 16 або 18 вересня. Цѣсарь забавить въ Празѣ коло двахъ тыжднѣ и буде звидѣжувати рôжнѝ заведеня промысловѝ въ Празѣ и въ околици.

„Fremdenblatt" обговорюючи гостину французскои ескадры въ Кронштадтѣ каже, що симпатія заявляна Россією Французамъ єсть лишь выплывомъ спôльности чисто політичныхъ интересôвъ. Сполученє обохъ народôвъ має пôсля россійскои прасы ослабити зачѣпнѝ намѣреня тридержавного союза; єсть то хибне понятє чисто вôдпорного напряму тридержавного союза, але не має въ собѣ нѣчого небезпечного. Въ такôмъ случаю повставъ бы лишь другій союзъ мира рôвнобѣжный до тридержавного союза. Що до Франціи, то нема нѣ найменшои ознаки, щобы дружба Россіи була опо-

горша вôдъ тысячь иншихъ, котрыхъ заложенє голошено зъ неменшою пересадою.

Услôвя здавали ся навѣть зъ богато взглядôвъ користными и тому множество особъ, а навѣть родинъ польскихъ, розсыпаныхъ по цѣлыхъ Станахъ вôдъ великихъ озеръ ажь по пальмовѝ лѣсы Фльориды, вôдъ Атлантику ажь по каліфорнійскѝ побережа, записало ся на поселенцѣвъ въ слободѣ, що мала повстати. Прускѝ Мазуры, Шлезачне, Познанцѣ, Галичане, Литвины зъ Августôвского и Мазуры зъ пôдъ Варшавы, котрѝ працювали по фабрикахъ въ Чікаґо и Мільвокі и котрѝ здавна зôтхали до житя, яке хлопъ зъ хлопôвъ повиненъ вести, хопили першу нагоду, щобы выдобути ся зъ душныхъ, закопченыхъ дымомъ и саджею мѣстъ, а взятись за плугъ и сокиру въ просторыхъ поляхъ, борахъ и степахъ Арканзасу. Тѝ, котрымъ було за горячо въ Дѣвѣ Марія въ Тексасѣ, або за зимно въ Мінесотѣ, або за вохко въ Детроа, або за голодно въ Радомѣ въ Иліноа, злучили ся зъ першими и кôлька сотъ людей, найбôльше мужчинъ, але богато такожь женщинъ и дѣтей выбралось до Арканзасъ. Назва „Блюді-Арканзасъ" т. є. „кровавый" не вôдстрашувала дуже слободянъ. А правду сказати, край сей дотеперь мѣстить богато хищныхъ Индіянъ, такъ званыхъ отляôвъ чи то розбôйникôвъ, що втекли передъ карою, здичѣлыхъ скатерôвъ, що вытинають дерево мимо заказôвъ правительства, на Редъ-Ріверъ и рôжныхъ иншихъ авантурникôвъ або гольтѣпакъ, урваныхъ зпôдъ шибеницѣ. Хочь дотеперь захôдна часть того Стану славна зô страшныхъ борбъ межи червоношкôрыми а бѣлыми ловцями байволôвъ и зô страшного права *lynch*, то таки можна собѣ зô всѣмъ дати раду. Мазуръ, якъ чує костуръ въ лабѣ и якъ єще до того має по Мазуреви зъ кождого боку и Мазура за собою, то не всякому уступить, а тому, що занадто лѣзъ бы єму въ дорогу, готовъ крикнути: „Гей, мы не голопятники! Не чѣпайте, бо якъ врѣжемъ, то мазь потече зъ васъ!" Звôдки инде звѣстно такожь, що Мазуры люблять держати ся разомъ и поселяти ся такъ, щобы Мацько Мацькови мôгъ въ кождôй хвили прийти въ помôчь.

Бôльша часть поселенцѣвъ мала зôбратись въ мѣстѣ Літль-Ракъ, але зъ Літль-Ракъ до Клерсвіль, найблизшои оселѣ людскои, зъ котрою мала бути въ сусѣдствѣ Боровина, трошки дальше, якъ зъ Варшавы до Кракова, а що гôрше, треба було ѣхати пустымъ краємъ, передирати ся черезъ лѣсы и зôбранѝ воды. Вже кôлька особъ, що не хотѣли ждати на цѣлу громаду и пустились самѝ въ дорогу, згинуло безъ слѣду, але головна громада дôйшла щасливо и стояла теперь таборомъ середъ лѣса.

Правду сказати, то прибувши на мѣсця, поселенцѣ дуже розчаровались. Сподѣвали ся застати на ґрунтахъ, призначеныхъ на слободу, поля и лѣсъ, а найшли лише лѣсъ, котрый треба було що йно корчувати. Чорнѝ дубы, червонѝ дерева, бавовнянѝ (такъ званѝ *cottonwood*), яснѝ плятоны и сумнѝ гікоры стояли попри собѣ, якъ одна маса. То була пустыня не на смѣхъ, пôдшита чапоралемъ зъ долу, обмотана въ горѣ ліянами, котрѝ перескакуючи въ видѣ линвъ и шнурôвъ зъ дерева на дерево, творили якъ бы висячѝ мосты, якъ бы занавѣсы, якъ бы китицѣ якѝсь, вкрытѝ цвѣтомъ, а такъ густѝ, такъ непроходимѝ, такъ столоченѝ, що око не видѣло такъ далеко, якъ въ нашихъ лѣсахъ. Хто запустивъ ся глубше, той неба надъ собою не узрѣвъ, а мусѣвъ блукати въ мрацѣ, мôгъ заблудити и пропасти на все. Оденъ и другій Мазуръ дививъ ся то на свои кулаки, то на сокиру, то на тѝ дубы, що мали по кôльканайцять лôкцѣвъ въ окрузѣ, и неодному ставало маркотно. Добре мати дерево на хату и на опалъ, але одному чоловѣкови вытяти лѣсъ на 160 морґахъ, выдерти пнѣ зъ землѣ, зрôвнати ямы и ажь тогды братись за плугъ, то праця на довгѝ лѣта.

(Дальше буде.)

рою для шовіністичныхъ змагань; зближенє до Россіи пôддержує лишь пануючу партію въ Франціи и надає блеску успѣхамъ єи політики та успокоює умы. Длятого можна зовсѣмъ спокôйно глядѣти на дальшій розвôй рѣчей.

Голосы поважнѣйшихъ дневникôвъ признають згôдно, що вѣсть Times-а о россійско-французскôмъ союзѣ єсть лишь зовсѣмъ здогадливою комбінацією. Вѣденьска „Presse" каже, що передовсѣмъ длятого такъ тяжко дати вѣру информаціямъ анґлійскои ґазеты, що нѣколи поважнѣ мужѣ державы не заключують такъ важныхъ тайныхъ трактатôвъ середъ такъ голосныхъ демонстрацій.

Пôсля вѣрядостойныхъ вѣдомостей, всѣ змаганя, щобы позыскати царя для проєктôвъ французскихъ, розбили ся о рѣшуючій опôръ Александра III супротивъ всякихъ проєктôвъ угодъ, котрѣ бы єго мали въ чѣмнебудь вязати. Такъ само доносить и петербурскій кореспондентъ до „Köln. Ztg.", що въ петербурскихъ кругахъ дипломатичныхъ нѣхто не вѣрить въ поголоску о россійско-французской угодѣ. Царь не дуже урадовавъ ся ентузіязмомъ Россіанъ до Французôвъ, а въ царской родинѣ є богато приятелѣвъ Нѣмеччины, якъ прим. великі князѣ Михайло и Володимиръ, котрѣ навѣть неукрывають своєи вôдразы до французскои републики. По выѣздѣ Французôвъ зъ Кронштаду „марсіліянку" зновъ забороняють якъ и давнѣйше.

Французка ескадра прибула до Беркс. Пôдчасъ вôдъѣзду зъ Кронштаду здвигъ народа пращавъ єи окликами. Адміралъ Жерве, 40 офіцирôвъ и 16 пôдофіцирôвъ выѣхали до Москвы, пращаній также окликами за вôдъѣзджаючими зъ дворця зелѣзничого.

Зъ Софіи доносять, будьто бы князь Фердинандъ пôдчасъ послѣдного побуту въ Ессенъ замовивъ значне число арматъ у фабрицѣ Круппа.

Новинки.

— **Именованя.** Міністеръ торговлѣ именувавъ управителя почты, Каспара, старшимъ управителемъ уряду почтового въ Перемышли. — Ц. к. краєва Рада шкôлна именувала Іосифа Тирала дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Селѣ Дôльнôмъ; Мартина Венцковского зъ Перемышля и Илію Зубатого въ Горожаны великои дѣйстными учителями школы 4-клясовои въ Рудкахъ

— **Справы особисти.** Директоръ руху зелѣзницѣ Кароля Людвика, совѣтникъ державный п. Слядковскій выѣхавъ на кôлька тыжднѣвъ до Карльсбаду.

— **Доповняючій выборъ** пятохъ членôвъ повѣтовои Рады въ Бучачи зъ ґрупы громадъ сѣльскихъ розписаный на день 17 вересня с. р.

— **Вѣсть о именованю ректора о. Бачиньского** епископомъ станіславôвскимъ, уважають въ тутешныхъ добре поинформованыхъ кругахъ за безосновну, а на всякій случай за передчасну.

— **Нове товариство руске** культурно економічне завязало ся, якъ зачуваємо, въ Бучачи пôдъ назвою „Народна любовъ". Не знаючи статутôвъ товариства, котрѣ лише що подано властямъ до затвердженя, не можемо высказати своєи гадки о обсягу єго дѣланя, а що до самои назвы и близшои єго атрибуціи могли бы лишь тôлько замѣтити, чи не лѣпше бы було, щобы товариство було лишь чисто економічне. Впрочôмъ „якъ звавъ, такъ звавъ, кобы що давъ", але чи не лѣпше бы вôдповѣдала такому товариству назва „Народна праця" або „Народный трудъ якъ трохи за сентіментальне „любовъ"? Цѣлею нового товариства єсть: ширити просвѣту и подносити добробыть въ рускôмъ народѣ.

— **Въ Городенцѣ** посвятили недавно новый будынокъ на власнôсть и помѣщенє повѣтовои Рады.

— **Зновъ нова нужда для хлѣбороба**, а властиво стара, лишь на нову гостину. Вôдъ Богородчанъ доносять, що тамъ мышва страшно пустошить засѣвы. По двохъ плугахъ черезъ мышву ледви чи назбирає ся 3 копы, а цѣлѣ нивы ще передъ жнивомъ выглядали мовъ покошенѣ. Вôвса небуде що й збирати бо закимъ дôйде, мыши обѣдять. Деякѣ громады, отъ якъ Богородчаны старѣ, зажадали навѣть урядовои комісіи для оцѣненя шкоды, щобы имъ вôдтакъ вôдписали податки!

— **„Розсыпають ся могилы, Днѣпро высыхає!"** спѣвавъ вѣщий Тарасъ, а слова єго починають справджуватись щоразъ выдатнѣйше. Могилы покопано, порыто за украиньскимъ добромъ, а Днѣпро, — Днѣпро самъ высыхає... Пароходна плавба стала ся подекуды майже неможлива задля великихъ мѣлинъ, де пароходы ледви переповзують по пѣскахъ а пасажиры мусять высѣдати та йти берегомъ пѣшки. Такѣ мѣлины потворили ся въ горѣшнôмъ Днѣпрѣ и въ долѣшнôмъ межи Кієвомъ а Екатеринославомъ, але помымо того на пароходахъ повно людей.

Торгъ збôжемъ.

6 серпня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·40 10·30	9·— 10·—	9·— 10·15	9·50 10·50
Жито	7·25—8·—	7·——7·75	6·75—7 80	7·50—8·25
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513 60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Всячина.

— **Дѣти на позичку.** Членъ парыскои рады громадскои, Беррі, працює надъ справозданємъ о выкористованю бѣдныхъ дѣтей въ Парижи. Зъ фактôвъ, про якѣ вôнъ довѣдавъ ся, дôйшовъ Беррі, до того пересвѣдченя, що въ Парижи єсть якась спôлка для выкорыстуваня бѣдныхъ дѣтей. Вôдъ 1881 до 1890 року арештовано въ Парижи не менше лишь 4040 дѣтей низше 16 лѣтъ за жебранє, а крôмъ того 13.732 дѣвчатъ низше 16 лѣтъ за розпусту (проституцію). Въ части мѣста, званôй Сенъ-Вікторъ, мешкають предприємцѣ, котрѣ выпозичують вôдъ бѣдныхъ родичѣвъ дѣти вôдъ 8 до 10 лѣтъ, щобы ихъ вôдтакъ выкористувати яко жебрущихъ музикантôвъ. Они учать ихъ черезъ два мѣсяцѣ вôдъ рана до вечера грати або на скрипцѣ або на гармонійцѣ и т. д. а вôдтакъ посылають ихъ по каварняхъ, гостинницяхъ та шинкахъ, щобы они выпрошували музикою грошѣ. Заробокъ мусить бути добрый, бо предприємцѣ, котрымъ дѣти мусять що вечера грошѣ вôддавати, платять родичамъ вôдъ 1 до 5 франкôвъ (вôдъ 50 кр. до 2 зр. 50 кр.) за день вôдъ кождои дитины и роблять самѣ при тôмъ добрый интересъ. По найбôльшôй части суть то дѣти заграничныхъ людей, бѣдныхъ родинъ италіяньскихъ, польскихъ и россійскихъ жидôвъ. Беррі выкрывъ одну нору, въ котрôй було около 40 дѣтей, що учили ся музики. Въ однôй каварни спытавъ Беррі такого жебрущого музиканта, для чого вôнъ такъ богато пє, а той вôдповѣвъ єму на то, що вôнъ має такій наказъ.

Очевидно, що предприємець, котрый посылає такого жебрака, дôстає вôдъ каварника часть зыску. Другѣ предприємцѣ розпозичають дѣтей въ пеленкахъ. Они дôстають такѣ дѣти вôдъ мамокъ, що чекають у посередниць на службу и радѣ, що черезъ день або вечеромъ можуть дѣтей позбути ся. Суть зновъ мамы, котрѣ що дня приносять свои дѣти вôдъ грудей до предприємцѣвъ, а тѣ выпозичують ихъ фаховымъ жебрачкамъ. Мамы дôстають за то по франкови або пôвтора на день а въ свята навѣть 5 франкôвъ. Майже тѣ самѣ предприємцѣ наймають або выпозичують дѣвчата вôдъ 10 до 16 лѣтъ и посылають ихъ нѣбито продавати цвѣты. Дѣвчата тѣ пускають ся дуже скоро на розпусту. На передмѣстю Клїші мешкають зводницѣ, котрѣ що рано въ тôй порѣ, коли въ Парижи снѣдають, волочать ся по порядн্ѣйшихъ передмѣстяхъ и ловлять тамъ на улици або по молочарняхъ та другихъ домахъ, де дають снѣданя, дѣвчата и або просто зъ ними порозумѣвають ся, або идуть до ихъ родичѣвъ, звычайно до матерей и добивають зъ ними торгу. Така дѣвчина дôстає 10 франкôвъ на день, коли пристане на то, щобы ходила нѣбы то на роботу до якоись кравчинѣ, до прачки, до моднярки и т. д. а властиво до дому розпусты. Тымъ домамъ розпусты трудно доѣхати конця, бо звычайно все выглядає на око порядно и здає ся, що дѣвчата тамъ дѣйстно працюють, коли тымъ часомъ поза роботою крыє ся найбôльша розпуста.

Поѣзды зелѣзничѣ.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 червня 1891).

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Орлова (на Ясло-Ряшѣвъ вôдъ 1 липня до 31 серпня		8·12		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіслава	8·—	2·—		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·53		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя.		3·42		
Зъ Сухои, Хирова и Стрыя.		7·54		
Зъ Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя		9·02		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.		12·19		
Зъ Сокаля и Белзця				4·22
Зъ Жовкви				6·45
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Пôдволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22		10·15	11·05
До Зимноводы-Рудна			4·25	
До Орлова (на Ряшѣвъ-Ясло вôдъ 1 липня до 31 серпня		6·16		
До Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина	9.16	10·24		
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина		8·05		
До Стрыя, Хирова и Сухи		8 53		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова		10·50		
До Стрыя, Станіславова, Гусятына, Лавочного, Пешту, Хирова и Стружа		6·20		
До Белзця и Сокаля				9·25
До Жовкви				7·40

Примѣтка: Годины пôдчеркненѣ лінійкою означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Лондонъ 6 серпня. Престольна бесѣда заявляє, що вôдносины Анґліи до всѣхъ державъ суть мирнѣ и дружнѣ. Зъ Портуґаліею заключено союзъ въ справѣ всхôдной Африки а зъ Италією въ справѣ пôвнôчно-всхôдной Африки. Переговоры зъ Сполучеными державами въ справѣ берінґскôй поступили значно на передъ. Ситуація въ Ирляндіи значно поправилась.

Вѣдень 6 серпня. Приѣхавъ тутъ князь Фердинандъ болгарскій. Кн. Фердинандъ не робивъ въ Туцінґъ въ Баваріи візиты Єи Вел. Цѣсаревôй австрійскôй лишь кн. Турнъ-Таксісови.

Парижь 6 серпня. Французка ескадра пôдъ командою адмір. Жерве поѣде просто зъ Россіи до Анґліи до мѣста Портсмесъ.

Копенгаґа 6 серпня. На слѣдуючу недѣлю або понедѣлокъ сподѣвають ся тутъ приѣзду грецкои королевои зъ двома сынами а на день 21 або 22 серпня приѣзду царя и царицѣ зъ кôлькома членами родины.

Будапештъ 6 вересня. Дебата надъ §. 1. закона о реформѣ адміністрацій закôнчила ся нинѣ поименнымъ голосованємъ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора Льеопольда Литыньского, *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.